

[S. Munk.]

Endelig aabnedes der i Paragraffens sidste Stykke fremdeles herudover en Mulighed for, at Gentofte Kommune ogsaa efter 1957—58 kunde vedblive at oppebære Lempelser i Udligningstilsvaret. Her foreslaar nu Udvalgets Flertal den Ændring, at der kun gives Gentofte Kommune et Aaremaal af 8 Aar til at gennemføre de ændrede Beskatningsregler, samt at Dekorten i de første to Aar, hvor det selvfølgelig vil være sværest for Kommunen at indordne sig under de nye Forhold, forhøjes fra 22 til 25 pCt., hvorefter den falder med 5 pCt. hvert andet Aar og slutter med 10 pCt. for Skatteaarene 1943—44 og 1944—45.

Efter dette kommer vi til den sidste Ændring under Nr. 10, der gaar ud paa at indsette et helt nyt Afsnit, Afsnit V, benævnt „Særlige Bestemmelser“. Afsnittet indeholder to Paragraffer, §§ 15 og 16. § 15 i det nye Afsnit bestemmer, at Forslag til Revision af Loven skal fremsættes i den ordinære Rigsdagssamling 1944—45. § 16 bestemmer, at den i det tidligere Afsnit af Loven omhandlede Voldgiftsret, som ned sættes af Indenrigsministeren, inden Udgangen af Aaret 1943 til Indenrigsministeren skal afgive en Udtalelse om, hvorvidt Ændringer til den Tid maatte være ønskelige eller nødvendige. Som man ser, skal der altsaa i 1944—45, efter 8 Aars Forløb, foretages en Revision af Loven, hvilket ogsaa maa siges at være et passende Tidsrum under Hensyntagen til den hastige og voldsomme Udvikling, der for Tiden foregaar mellem de mange Hovedstadskommuner indbyrdes, som jeg havde Lejlighed til for et Øjeblik siden at pege paa. I Modsætning til denne Bestemmelse havde det oprindelige Forslag en tyveaarig Periode, et efter vor Mening alt for langt Tidsrum, naar henses til Tidens hastigt skiftende Billede.

Vi mener altsaa ved disse Ændringsforslag, som her er stillet fra Flertallets Side, at have imødekommet Ønsker, der har været fremme, hvor dette Spørgsmaal har været diskuteret, ganske vist ikke Ønsker eller Krav, som er særlig velsete af Gentofte Kommunes Repræsentanter, men Ønsker, som maa siges at være i Overensstemmelse med Retfærdigheden. Der er ingen, der kan bestride, at der sker en voldsom Udflytning fra selve Erhvervskommunen til Velha-

verkommunerne, navnlig Velhaverkommunerne omkring København, og det maa være rimeligt og retfærdigt at forlange, at man ikke derved kan unddrage sig sine Forpligtelser over for det fælles Bysamfund. Vi maa i hvert Tilfælde fra Københavns Kommunes Side forlange — og det gælder ogsaa Flertallet i denne Sal —, at der ydes Retfærdighed over for den store københavnske Kommune, og det sker ved at gennemføre det foreliggende Lovforslag med de Ændringer, som Flertallet foreslaar.

Med disse Ord skal jeg paa Flertallets Vegne anbefale de Ændringsforslag, som Flertallet har stillet, og anbefale Forsamlingen at forkaste de af Mindretallet stillede Ændringsforslag.

Krag: Desværre er det jo saaledes, at Skattetrykket i de fleste af Danmarks Kommuner hviler overordentligt tungt paa Skatteyderne, og dog er det jo saaledes, at der er en ikke ringe Forskel mellem Skattetrykket i de forskellige Kommuner, hvad der bevirker en erhvervsmæssig og befolkningsmæssig Uligestilling, som er urimelig, gennem den Forfordeling af visse Kommuner i Forhold til andre, som derved opstaar, og som i Realiteten ogsaa stadig forstærkes. Det er utvivlsomt saaledes, at Skattely føles, i hvert Tilfælde af visse Kredse af Befolkningen, som Oaser, der virker særdeles tiltrækkende, men disse Oaser befordrer den skattemæssige Uligestilling, og de bør derfor søges fjernet.

Derfor er det ganske naturligt, saaledes som Tilstandene nu er, at Lovgivningsmagten beskæftiger sig med dette Problem. Vi inden for Venstre mener, saaledes som det er det høje Ting vel bekendt, at dette bedst sker derved, at saadanne Udgifter, paa hvilke Kommunerne har ringe eller ingen Indflydelse — og det er i Virkeligheden meget væsentlige Udgifter —, overføres til Staten, hvorigennem Skattetrykket væsentlig mindskes, og at Udligning saa derefter sker gennem Statsindkomstskatten paa Grundlag af en Skala, som man kan forhandle om og forhaabentlig blive enig om. Men der er her en principiel Uoverensstemmelse mellem den høje Regering, specielt den højtærede Indenrigsminister, og os, idet Ministeren vil en Udligning mellem Kommunerne indbyrdes,